

145. Møde.

Fredag den 2. Juli Kl. 13¹⁵.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Pligt til at stille Skydevaaben og Motorkøretøjer til Raadighed for Rets-, Politi- og Fængselsvæsenet samt om Tillæg til Lov Nr. 91 af 29. Marts 1924 om Indkvartering.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1984).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan i indeværende Møde kun behandles med Tingets Samtykke, men hvis Indsigelse ikke fremkommer, vil jeg betragte Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Stærmose: Da dette Lovforslag var til første Behandling, redegjorde jeg paa min Gruppens Vegne for Grunden til, at min Gruppe agter at stemme imod Forslaget.

Grunden til vor Modstand imod Forslaget er den, at det hviler paa den Forudsætning, at det danske Politi skal varetage militære Opgaver, hvis Løsning alene bør paahvile den tyske Besættelsesmagts militære Styrker. De Opgaver, der tænkes paa, er Bevogtningen af Kyster, Jernbaner, Viadukter, Banegaarde og Broer.

Den højtærede Justitsminister udtalte ved Sagens første Behandling, at denne Bevogtning ikke er en militær Opgave, men begrundede kun denne Udtalelse med, at Jernbanebevogtningen er indrettet af Hensyn til Sabotage, og Sabotage er dog noget, Politiet skal bekæmpe — som den højtærede Minister udtrykte det.

Et saadant Synspunkt kan imidlertid efter min Opfattelse kun gøres gældende med visse ganske bestemte Forbehold. Ogsaa for Sabotage gælder det, at der maa skelnes mellem Angreb paa militære Maal — altsaa under de nuværende Forhold paa Besættelsesmagts Materiel, Anlæg og Per-

sonel — og Angreb paa civile Maal, f. Eks. danske Virksomheder af forskellig Art.

I denne Forbindelse tillægger jeg det stor Betydning, at de sædvanemæssige og vedtagne Folkeretsregler for Forholdene under en Okkupation ganske klart formulerer den Bestemmelse, at enhver Ødelæggelse af Trafikmidler, Broer, Kanaler, Gader og Veje, Jernbaner, Telegraf o. s. v. skal betragtes som en *militær* Forbrydelse, der principielt falder ind under Okkupantens Krigsstrafferet, medens de samme Regler betegner en Del andre Forbrydelser som ikke-militære.

Efter Folkeretten kan der saaledes trækkes et ganske klart Skel mellem militær og ikke-militær Retsforfølgelse af Sabotage. Vore egne danske Myndigheder søger i øvrigt allerede at trække et saadant Skel. Jeg kan f. Eks. henvide til, at Pressen har modtaget Direktiver om at betegne Angrebene paa Besættelsesmagts Materiel og Anlæg som Sabotage, medens Angrebene mod ikke-militære Maal skulde betegnes som Hærværk, Ødelæggelse el. lign.

Ogsaa dette sidste Forhold skulde kunne underbygge den Opfattelse, at Politiet ved sin Indsats mod Sabotage løser en militær Opgave ved den Jernbane- og Kystbevogtning, hvoraf Besættelsesmagten røgter en Del og det danske Politi en anden Del.

Den højtærede Justitsminister valgte ved sit Svar til mig at se bort fra mine Henvisninger til, at disse Bevogtningsopgaver tidligere har været anerkendt som militære Opgaver.

Jeg nævnte bl. a., at denne Bevogtning blev udført af vore egne militære Styrker og ikke af Politiet under forrige Verdenskrig. Endvidere nævnte jeg som Eksempel paa Praksis under en Okkupation, at det var de engelske og franske Tropper, der under Ruhrbesættelsen i 1923 udførte denne Bevogtning af Jernbaner og Kanaler, og ikke det tyske Politi.

Jeg havde troet, at saadanne Henvisninger til Fortilfælde maatte kunne gøre Indtryk paa en Jurist som den højtærede Justitsminister, der vel netop som Jurist maa være vant til at tage Hensyn til Fortilfælde og Retspraksis.

Disse Fortilfælde og Bevogtningens klare militære Karakter stiller efter min Mening hele Sagen saa klart, at jeg har meget vanskeligt ved at tro, at det ikke inden for Regeringen skulde have været drøftet, om Bevogtningen af Jernbanerne ikke burde løses som en militær Opgave. Det kan vel imidlertid næppe nytte noget